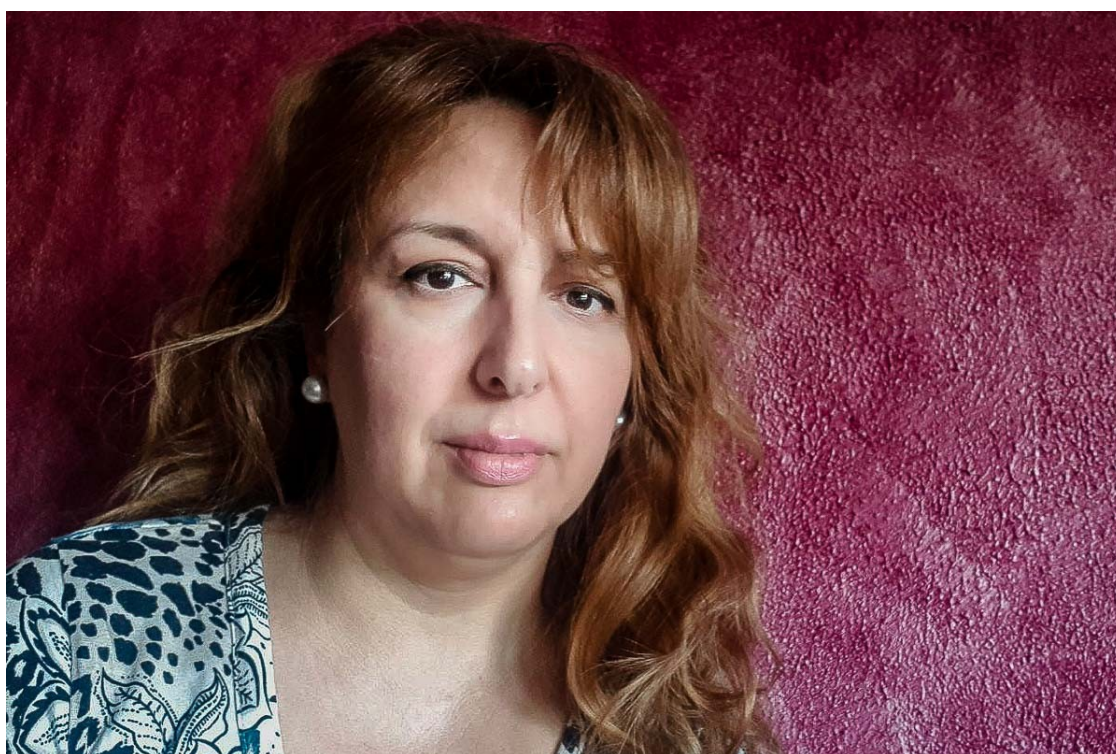

Maria Àngels Rodríguez: «La situació ha estat excepcional, però no s'ha escoltat els sanitaris»

La infermera i portaveu de Sanitat de CCOO es mostra crítica amb els polítics: "Tots dos governs, el d'aquí el d'allà, ho han fet malament"

Maria Àngels Rodríguez. | M.A.R.

Aquests dies no han estat sent fàcils per a ningú, però si hi ha un col·lectiu especialment sensible és el de les infermeres, sens dubte la primera línia del combat contra la Covid-19. Ho sap molt bé Maria Àngels Rodríguez. Vint-i-set anys treballant d'infermera, actualment a l'Hospital Doctor Josep Trueta de Girona, on és membre de la seva junta de personal, Rodríguez diu que les ha vist de tots colors al llarg de la seva trajectòria, però mai com ara.

Maria Àngels Rodríguez és actualment la portaveu de la secció d'Infermeria de Comissions Obreres (CCOO) i es mostra molt crítica amb la gestió de la crisi sanitària feta tant pel Govern català com per l'executiu espanyol. També ens explica en aquesta entrevista com està vivint la pandèmia en el pla personal.

- En quina situació va arribar el sector sanitari a l'inici de la pandèmia?

- Va arribar-hi en un moment molt crític. Encara no ens havíem recuperat de les retallades del 2012. Pensem que el sector públic, en el cas de l'Institut Català de la Salut, va perdre de cop 6.000 treballadors. Són molta gent. I cal afegir-ne 6.000 més del conjunt del sistema sanitari

integral, el SISCAT. Estem parlant d'entre 11.000 i 13.000 professionals menys respecte del 2011. Es van tancar unitats. A molta gent contractada no se'ls va renovar el contracte. El pressupost d'aquest any es preveia similar al del 2012, o sigui, que encara no ens havíem recuperat. I ara ens ve la pandèmia. Des dels primers casos a Itàlia, es va començar a avisar. Aquí no es va fer cap previsió. Ni per part del Govern català ni per part de l'espanyol. Tots dos governs, el d'aquí i el d'allà, ho han fet malament i ens ha agafat amb un sistema sanitari amb menys pressupost i personal.

- Quins creu que són els principals errors que s'han comès?

- El pitjor ha estat la manca d'equips de protecció individual, que ha estat l'hecatombe. Que hi hagi tants professionals de la sanitat contagiats a casa, alguns ingressats a hospitals, alguns a les UCI, això no s'havia d'haver permès. Sí que es va fer una crida massiva de material a tot arreu i ens n'hem sortit com hem pogut. Hem fet servir fins i tot respiradors que havien de ser per animals i han servit per persones.

"La manca d'equips de protecció individual pel personal sanitari ha estat una hecatombe i no s'havia d'haver permès"

- Però admeti'm que la situació ha sobrepassat tots els governs de tots els països. Aquí sí que es pot dir que la situació ha estat excepcional.

- Sí que és veritat, però també ho és que no han escoltat la gent que treballem. Els sanitaris de tot arreu ho han dit, però no se'ls ha escoltat. A la Xina no va baixar la corba fins que es va confinar tanta gent. Els primers dies, a Can Ruti, cent professionals van haver de marxar a casa en un dia. Si al rebre un pacient sospitós de contagi, s'hagués tingut els equips de protecció necessaris... Estem parlant de mascareta, bata i guants. Quan han arribat els equips, els contagis dels professionals han començat a baixar.

- El personal sanitari està prou protegit en aquests moments?

- Hi ha llocs on podem dir que sí. En d'altres encara s'està reciclant. Sí que es disposa d'equips de protecció individual, però no en tots els llocs se'n fa l'ús que el fabricant recomana.

- Per exemple?

- Per exemple, les mascaretes FFP3, que són les de màxima protecció i cobreixen el cap en un 90%, aquestes, teòricament, quan surts de l'habitació d'un pacient, les has de llançar. Hi ha centres on, com que no en tenen prou, les fan guardar a la fi de la jornada en una bossa de paper, perquè el plàstic pot ser un niu de microorganismes, i l'endemà s'ha de fer tornar a servir.

- Això ha passat sovint?

- Jo mateixa ho he hagut de fer durant cinc dies. I s'han anat adaptant els protocols.

"Els protocols de seguretat han anat canviant en funció dels recursos que es tenien i no de les exigències de

protecció"

- Vol dir que en alguns casos s'han elaborat els protocols en funció dels recursos disponibles i no de les exigències de protecció.

- En tots els casos. Els protocols han anat canviant. Al cap d'uns dies, com que va arribar una càrrega amb més material, ens van canviar els protocols i calia canviar la mascareta cada dia. Per exemple, durant un temps, quan es detectava que un pacient sortia positiu, la treballadora exposada era avisada i se l'enviava a casa catorze dies. Després, si no tenia símptomes, podia tornar. Molts treballadors van ser enviats a casa catorze dies i faltava personal. Va sortir un nou protocol que establia que el personal que havia tingut contacte amb positius només havia d'estar a casa set dies. Com que els símptomes solien evidenciar-se entre el cinquè i el setè dia, es feia un PCR el setè dia i si sortia negatiu, es podia tornar a treballar. Al cap d'uns dies, com que es necessitava més personal, si no es mostraven símptomes, es tornava a treballar directament sense fer el PCR.

- Han estat molts canvis en els protocols.

- I en cosa de dies. Més tard, de cop i volta, si s'ha tingut contacte amb un positiu però no es tenen símptomes, es continua treballant igual. Miri si ha canviat. A l'hospital més gran de Catalunya, que és Vall d'Hebron, a data d'avui, tenim prop de 700 professionals contagiats, a banda dels sospitosos. A un hospital de Girona, el Santa Caterina, en un dia hi va haver un centenar de contagiats. Penjaven tots els equips de protecció individual i el primer que arribava agafava el que trobava. Ara sembla que la cosa està més controlada.

- Contractar alumnes de darrer curs d'infermeria ha estat correcte?

- No és el que tocava. Si haguéssim tingut la plantilla que tocava, hauria estat diferent. No és una mesura correcta, però entre no tenir ningú i tenir alumnes de quart, és un mal menor. I s'ha de dir que les que hem conegut han demostrat molt bona voluntat i afany de col·laborar. Han ajudat moltíssim.

- La gent d'infermeria se senten els parents pobres del sector?

- I tant! Si mirem els índexs de contagiats, som els que més. Hi ha gent que ha pogut fer teletreball, que em sembla molt bé. Però nosaltres som les persones que, com a fruit de les baixes i de l'increment de feina, no hem pogut tenir els descansos que toquen. Molta gent està treballant, estem treballant, de dilluns a diumenge. A molta gent se li ha passat la jornada de set a dotze hores. S'han suspès permisos, fins i tot permisos per casament.

"Molts dies, quan sortia, entrava al pàrquing, em treia la mascareta i em posava a plorar"

- Quin ha estat el moment més dur que ha viscut aquestes setmanes?

- Els moments més durs han estat quan veies que s'incrementaven els pacients greus, anaven arribant-me més de greus, passaven a planta i vèiem com s'agreuaven en qüestió de poc temps. Havien d'anar a les UCI, que tenien la capacitat que tenien, i on havien d'estar molts dies. Al Josep Trueta, cada dia ingressaven quatre o cinc pacients a UCI. Això cada dia. Hi havia casos de pacients que es començaven a posar malament, posem per cas, a les dotze de la nit, i a dos

quarts d'una o estava intubat o estava mort. Jo no havia vist mai que pacients, i alguns molt joves, es possessin tan malament respiratòriament en tan poc temps. Hem vist casos de persones de 30 anys, esportistes, sense patologies prèvies, que l'endemà estaven a la UCI.

- Un bon professional de la sanitat ha d'estar blindat contra l'emoció?

- No necessàriament. Som humans. Jo fa 27 anys que soc infermera. N'he vist de tots colors. Sempre hi ha casos que afecten més, però si a cada persona que veus morir tens una depressió, ja estaria morta i enterrada. Has d'empatitzar, però també controlar les emocions. Ara el que ha passat és que hem vist un virus que no sabem d'on ha sortit, que no és un càncer terminal, però que veus que la gent va empitjorant... Realment és molt dur. Jo, molts dies, quan sortia, entrava al pàrquing i, quan era dins del cotxe, em treia la mascareta i em posava a plorar. També m'ha impactat molt veure tanta gent morint sola. És molt trist.

- Passada la crisi sanitària, les coses canviaran? L'experiència haurà servit, si més no, per canviar les prioritats?

- Tinc l'esperança que sí, tot i que no m'ho crec del tot. Des del 2012 hem estat un col·lectiu molt maltractat. Però, malgrat tot, aquí estem.

- Quines mesures s'haurien d'engegar?

- De manera immediata, un pressupost de sanitat molt més elevat. Una altra cosa seria revertir les privatitzacions que es van fer en el seu moment, des del 2010. Moltes empreses que eren públiques van passar a ser de gestió privada. Per exemple, es va externalitzar l'Institut Diagnòstic per la Imatge. També l'Institut Català d'Oncologia, que ja no penja de l'ICS. En moments greus com l'actual, la que ha respost ha estat la salut pública. Catalunya és el territori amb més sanitat privada de l'Estat. Totes les empreses que s'han externalitzat haurien de tornar a penjar de l'ICS.

"Tenim les residències en mans d'empreses privades que han deixat morir la gent"

- Un altre forat negre és el que s'ha viscut a les residències de gent gran.

- Hem demanat que es crei l'Institut Català de la Dependència. No pot ser que tinguem les residències en mans d'empreses privades que han deixat morir la gent. En molts casos, han obligat les treballadores a treure's les mascaretes que moltes es van comprar pel seu compte. Estem parlant de coses molt greus.

- Quina intervenció s'hauria de fer?

- Haurien de ser totes públiques. Des de Comissions, molt abans que hi hagués la primera persona gran afectada, ho havíem advertit. Els avis estaven sans des del punt de vista microbiològic. Però calia protegir-los. Per això hem demanat un Institut Català de la Dependència. Les residències a Catalunya no poden estar en mans de qui estan. No pot ser que, a hores d'ara, les treballadores de les residències no tenen encara un conveni laboral català. Hi ha treballadores que cobren 850 euros per 1.798 hores a l'any. És una brutalitat. I en molts casos, els responsables de les residències havien obligat les treballadores a treure-se-les per no generar alarma i empenyar els avis. Ara ja no empenyen.

[noticiadiari]2/201075[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/198469[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/201036[/noticiadiari]
?[noticiadiari]2/200939[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/200785[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/197029[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/198064[/noticiadiari]